

[Hanne Reintoft]

bedslæger, og vi ønsker ikke dette lægevælde på det område. Det har sendt uendelig mange mennesker ud i tragedier, vi burde have undgået, ikke mindst fordi diagnoserne oftest har været forskellige.

Jeg er heller ikke tilfreds med forslaget § 69, for jeg opfatter det sådan, at bestemmelsen omhandler det klientel, man henviser til kriminalforsorgens behandlingsinstitutioner. For det første er det en illusion, at der finder ret megen behandling sted her, for det andet har den jo som oftest lidt et uhjælpe ligt nederlag, da den har bygget på nogle meget pseudovidenskabelige teorier, der faktisk i praksis har vist sig uanvendelige. Jeg tror ikke, der findes én promise af vore straffede, der ikke frygter en tidsubestemt straf og med rædsel ser frem til det, selv om vi kommer med alle mulige smukke formuleringer.

I den forbindelse er jeg også lidt nervøs for længstetidskriteriet, fordi det jo på sin vis er en bagvendt tidsubestemt straf, at man fastsætter en længste tid, der så med et års mellemrum kan forlænges igen. Det er ikke det, det almindelige menneske opfatter som en tidsbestemt ting, og derfor tror jeg ikke, det virker i den retning, vi ønsker, nemlig at vi kommer de tidsbestemte straffe til livs. Må jeg lige med hensyn til vores åndssvage sige, at en del af vores åndssvageinstitutioner for voksne er så store og så overbelagte, at disse mennesker har al mulighed for at blive glemt på de institutioner. Det kræver meget stor påpasselighed, og jeg skal endnu en gang bede ministeren om at modernisere og effektivisere hele vores værgebeskikkelse.

Grønborg (DR):

Jeg skal alene knytte en enkelt bemærkning til tilføjelsen til § 191, hvor der fastsættes en særlig straf på op til 10 år. Selv om justitsministeren i fremsættelsestalen siger, at forslaget ikke tilsigter en generel forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet, har jeg svært ved at forestille mig, at det ikke vil blive tilfældet, når strafmaksimum for højes så meget som fra 6 til 10 år. Jeg er derfor noget forbeholden over for denne del af forslaget.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg skal begrænse mine bemærkninger til de to dele af lovforslaget, som vel er de afgørende, nemlig spørgsmålet om en forhøjet strafferamme for den alvorlige, den grove narkotikakriminalitet, og så de ændringer, der vedrører straffelovens §§ 16-18, idet jeg mener som flere af ordførerne, at vi under omtalen af de tidligere lovforslag har behandlet de øvrige punkter i dette forslag.

Med hensyn til narkotikakriminaliteten forstår jeg på den socialdemokratiske ordfører, at man vil vurdere forslaget ud fra, hvilke garantier man kan få for, at der ikke sker det, man kalder en afsmitning nedad, men det siges dog, at man vil gå til udvalgsarbejdet med et åbent sind, at vi altså kan diskutere dette, og det takker jeg for. Jeg håber inderligt, resultatet bliver, at vi i bred enighed netop for denne alvorlige og grove kriminalitet kan få fastsat en strafferamme på 10 år.

Hr. Tastesen nævnede, at socialdemokratiet var indforstået med den formulering, der kommer med hensyn til tilregnelighedskriteriet. Jeg tror, det er rigtigt, at man ikke i, var det 1972 eller 1973 fik gennemført en ændring, men at man fik tid til at høre på forskellige indvendinger, der kom, og jeg er glad for — det gælder de øvrige ordførere — at der stort set lader til at være fuldstændig enighed på dette punkt.

Jeg vil også takke hr. Gerstrøm og fru Gytte Burgess, der ligeledes gik ind for en strafferamme på 10 år.

Til fru Lone Dybkjær vil jeg sige, at hvis jeg forstod det rigtigt, havde man fra radikal side visse betænkeligheder, man ville, og man ville ikke; jeg har måske misforstået det; men det var, som om man tænkte sig den mellemløsning, at man bibeholdt de 6 år og så i visse tilfælde brugte de 10 år. Hvis min udtalelse her dækker opfattelsen, må der foreligge en misforståelse, for forslaget er jo, at man bibeholder de 6 år i § 191, stk. 1, altså at den, som i strid med lovgivningen til et større antal personer eller mod betydeligt vederlag eller under andre særlig skærpende omstændigheder overdrager disse stoffer, straffes med fængsel indtil 6 år, og så føjes der til, at angår overdragelsen en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof, eller har handlingen i øvrigt haft en særlig